

L'ESCALENC, cap al primer quart de segle

Un poble és com un fill: tots voldríem que fos el millor. Per això, quan veiem que despunta en algun aspecte, n'amplifiquem el mèrit; de la mateixa manera que quan fa alguna cosa que no ens agrada en patim més que els altres. A molts ens passa igual amb *l'Escala*: no la vàrem triar, només hi hem nascut, però voldríem que fos el millor poble del món; per aquesta raó en dimensionem els aspectes positius i al mateix temps ens fa patir tant.

Sense ser res de l'altre món, l'Escala, a començaments de segle, quan la població no arribava a una tercera part de la censada en l'actualitat i les condicions de vida eren molt diferents de les actuals, van tenir dues publicacions: *La Sardana* i *La Costa Brava*. Pels volts dels seixanta, a l'entrada de l'església, hi havia un mural informatiu (una altra publicació periòdica), confeccionat per una colla de joves a l'empara del rector o del vicari de la parròquia. Dintre de les activitats del CER, a la dècada dels setanta, hi va haver dos intents de confecció d'una altra publicació, però en aquella època la cosa no estava per fer filigranes publicitàries i, si sempre és compromesa l'elaboració d'una publicació, molt més ho era en vida del *Gran Francisco*, quan, per molt menys, rebies la visita inesperada dels seus sequaços. Només un detall de quan vàrem anar a consultar al secretari del governador de Girona sobre quines possibilitats teníem de tirar endavant un projecte d'aquell tipus; la resposta d'aquell senyor (que era conegut al poble perquè hi tenia un xalet) va ser: "Jo de vosaltres no em complicaria la vida"; més clar: l'aigua. La cosa s'havia pal·liat amb els llibres de la *Festa Major* i de l'*Aplec*, els quals venien a omplir el buit que deixava la manca d'una revista o d'un butlletí d'aparició periòdica.

És per això que vàrem respondre amb tanta il·lusió a la proposta de Josep Donjó i Jaume Saderra de fer/continuar una publicació periòdica local que servís de vehicle de comunicació per a la gent de l'Escala, entre ella mateixa i amb els diferents estaments de la població. Finalment teníem la possibilitat de posar a la pràctica allò per què tanta gent havia treballat. El que no podíem saber en aquells moments era l'acceptació que tindria una publicació d'aquella naturalesa, feta, a partir de llavors, amb una certa ambició de forma i contingut i, per tant, amb una càrrega econòmica considerable (Amb això no qüestiono, de cap de les maneres, la feina feta pels nostres predecessors; ja que va ser exemplar tenint en compte els mitjans de què disposaven, i sense la qual no s'hauria endegat aquest projecte o s'hauria hagut d'esperar en una altra ocasió).

Va ser un repte que es van plantejar uns quants escalencs i escalenques aportant-hi allò de què disposaven: molta il·lusió, un cert compromís amb el poble, unes petites aptituds per a segons quines feines, temps per dedicar-hi i una gran esperança que la idea seria ben acceptada i obtindria el suport de part de la població, si no de tota. *L'Escala*, no va decebre. Tot i que al